

Lord Raffles

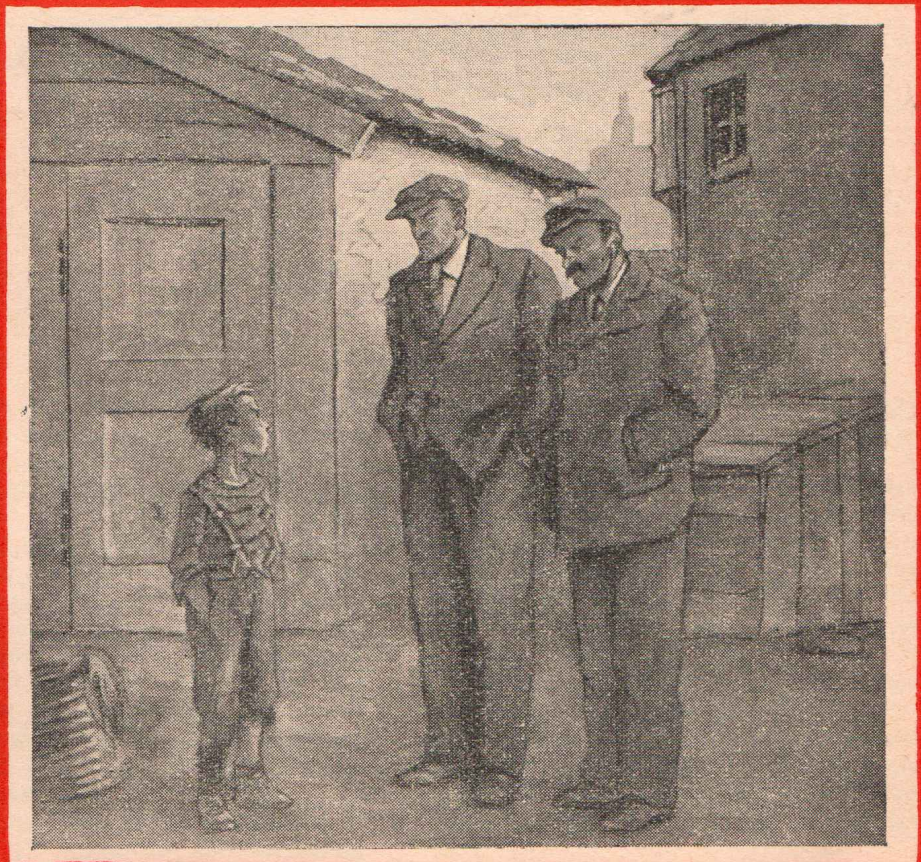
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

COMMISSARIS POIROT

N° 2618

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

COMMISSARIS POIROT

HOOFDSTUK I.

EEN AANSLAG IN DE MAAK

Ongeveer twaalf uur in de nacht zaten er een achttal personen bij elkaar in een vrij ruim vertrek, dat het midden hield tussen een gelagkamer en een werkplaats.

Er stond een lage tafel in, die evengoed dienst kon doen als toonbank dan als werkbank. Er was een lage zoldering met balken; dat was ook geen wonder, want niet alleen dit huis, maar ook alle anderen aan de Rue des Mignottes behoren tot de oudste van Parijs.

Het is een armoedige wijk vol misdadigers en daar komt men niet zo vlug tot een verbouwing.

Het vertrek, waarin deze mensen zaten was het enige op de verdieping gelijkvloers. Daarboven waren er nog

twee en dan kwam het spitse dak met overblijfselen van stenen bortstweringen en prachtige, oude schilden.

Dit huis stond achter op een binnenplaats, smerig, vol kuilen, donker, zelfs als de zon scheen, waar overdag de kinderen speelden, die al bij hun geboorte voorbestemd schenen te zijn, hun vaders en moeders in de misdaad op te volgen.

Wat hier opgroeide, scheen al onherroepelijk verloren te zijn.

Maar men kwam niet zo heel gemakkelijk op die binnenplaats, want er was maar een enkele toegang en die liep door het huis van Le Lapin, de kroegbaas.

Wie de dikzak daar zag staan achter

zijn tapkast, moest wel tot de conclusie komen, dat hij zijn bijnaam van « het konijn » zeker een jaar of dertig geleden moest hebben gekregen, want hij leek nu beslist in niets meer op zo'n diertje.

Wel waren er nog andere methodes om op de binnenplaats te komen, namelijk de houten smalle trappen, die langs de achtergevels van de oude huizen liepen, maar die konden alleen gebruikt worden door de bewoners van die huizen. Men schatte de ouderdom ervan op minstens drie eeuwen en men geloofde dat er sinds de bouw weinig of niets aan veranderd was.

Onder « men » moeten wij hier dan verstaan het half dozijn Parijzenaars, dat inderdaad iets afwist van het bestaan van deze huizen, die zich schenen te verstoppen en waarvan niemand van de voorbijgangers, kon vermoeden, dat zij die eeuwenoude binnenplaats omsloten, waar zelfs de vernielzuchtige jeugd de prachtige oude pomp, die er stond, nog niet helemaal had kunnen vernielen.

Er waren nog houten luifels boven kleine glas in lood ruitjes, er waren nog ringen, om de vermoeide paarden van de reizigers aan vast te binden, er waren nog regenpijpen, versierd met prachtige leeuwenkoppen en drakenmuilen, kortom, voor de liefhebber van oudheden was er heel wat te smullen, als hij maar geweten had dat het bestond.

Vroeger was de toegang een brede inrijpoort geweest en waarschijnlijk heeft daar ergens een groot logement gestaan. Dat is verdwenen en daarmee ook de inrijpoort. Er is een wijnhuis voor in de plaats gekomen en toen Le Lapin het zelf gekocht had, begon hij op zijn eigen houtje met bakstenen en kalk te knoeien en het gevolg was, dat men nu van de Rue des Mignottes die gore binnenplaats niet meer kon bereiken, of men moest eerst door zijn galgkamer, dan door zijn gang, vervolgens over zijn eigen binnenplaatsje, met een muur erom en tenslotte door zijn eigen deur, die dat erfje van zijn binnenplaats afsloot.

De mensen die daar dus in die werkplaats zaten, konden er wel zeker van zijn, dat zij niet verrast zouden worden bij hun werk. En dat was wel nodig, want het was een tamelijk vreemd karwei.

Twee mannen, nog erg jong, waren bezig, bij het licht van een elektrische lamp wapens schoon te maken, de een een ouderwetse bulldogrevolver, de ander een vrij roestige, maar zeker nog bruikbare browning.

Zij zaten aan een kleine tafel en op een krant hadden zij de onderdelen van die wapens uitgelegd. Een schroevendraaier, een schoteltje wapenolie, een borsteltje en een paar lappen, was het materiaal waarmee zij de oude wapens probeerden op te knappen.

In een hoek daartegenover was een man met vuurrood haar bezig met het monteren van een ander soort wapen. Het was een zogenaamde sten-gun, een snelvurend wapen, dat eigenlijk niets anders is dan een draagbare mitrailleur met een open metalen kolf en een patronhouder met 36 patronen.

Die houder was heel gemakkelijk en vlug te vervangen door een nieuwe en in de hand van een goede schutter is de sten een geducht wapen. Het werd voor het eerst gebruikt in de laatste wereldoorlog.

De man met het rode haar was bezig zo'n sten te olieën en te monteren.

Naast hem was een klein, gebocheld mannetje bezig met een karweitje, dat niet zonder gevaar was.

Hij zat aan het eind van de lange werkbank en voor hem lag een bergje van een donkerbruine, korrelige stof op een krant. Aan zijn rechterhand lagen koperen patroonhulzen en aan zijn linker geblindeerde kogels van kaliber 6. Verder stond er nog een weegschaaltje vlak voor hem.

Met een houten mosterdlepeltje nam hij wat van het bruine goedje, het was niets anders dan kruit voor geweerpatronen, woog er heel precies een bepaalde hoeveelheid van af, deed die in een van de koperen patroonhulzen en perste er daarna de stalen kogel in, waarna hij de zo klaargemaakte patroon netjes

in een kartonnen doos deed.

Een jongen, die enorm scheel keek, zat toe te kijken met een grijns om zijn dikke lippen. Wat verder op de bank zaten twee vrouwen met kort krullend haar, die ook zonder iets te zeggen, toezagen.

Maar de kleine man hield plotseling op met zijn werk, snoof eens en draaide toen met een ruk zijn hoofd om naar de hoek, waar de jongens met hun wapens bezig waren.

Zijn kleine ogen hadden een nijldige uitdrukking gekregen en hij zag er nu uit als een nijldige baviaan, toen hij met een schelle stem schreeuwde:

— Nu, voor de laatste keer, jullie daar, doet ge de sigaret uit jullie bek of niet? Ik heb er niets tegen, dat jullie de lucht in gaan, als je dat dan maar alléén doet. Men kan hier niet eens rustig werken. Ik wilde, dat wij jullie nooit in deze zaak hadden gehaald.

— Praatjes, Paddenstoel, zei een van de jongens ruw, zonder zijn sigaret uit de mond te nemen. Je zit wel zes meter van ons af. Je maakt mij niet wijs, dat er gevaar bij is.

— Dat is er wèl, stommeling! antwoordde Paddestoel. Kruit is als stof zo fijn, het kan overal rondzweven, zonder dat je het zelfs ziet. Binette, zeg jij eens tegen hen, dat zij het laten! Voor mij hebben zij toch geen ontzag!

De man die bezig was met de sten haalde zijn schouders op en zei grimmig:

— Alsof zij het voor mij wèl hebben. Dat was in mijn tijd anders, toen zouden die beginnelingen het lef niet gehad hebben het bevel van een oudere in de wind te slaan.

Op dit ogenblik ging er ergens in de schaduw snel een smalle deur open en een man kwam de lichtkring binnen.

De beide jonge misdadigers in hun hoekje hadden hem nauwelijks gezien of zij verbleekten, smeten snel hun sigaretten op de grond en traptten ze met de voet uit. Hun gezichten waren van angst vertrokken, toen de man langzaam naderde. Hij was groot, sterk gebouwd en hij had lichtgrijze ogen met altijd een onsangename, harde uitdruk-

king erin, zelfs in zijn vriendelijkste ogenblikken en die waren bij de Tijger uiterst schaars. Op dit ogenblik lag er in die ogen een uitdrukking, die zelfs een moedig man schrik zou hebben aangejaagd.

— Wat betekent dat? vroeg hij langzaam, terwijl hij een van de jongens strak aankeek, roken jullie hier ondanks mijn verbod? Wie is begonnen?

Trillend en met een stem die zo hees was, dat ze nauwelijks te verstaan was, zei een van de misdadigers:

— Ik ben begonnen, Tijger. Ik zweer je, dat ik het nooit meer zal doen. Ik dacht er niet zo gauw aan. Ik was het vergeten.

— Mannen, die vergeten, zijn niet te gebruiken hier, zei de man met de lichtgrijze ogen, koud. Sta op en ga mee.

De jongen viel op de knieën, hief zijn handen op en kermde:

— Genade! Ik zeg je toch, dat ik voortaan zal oppassen.

Hij stak zijn linkerhand naar de jongen uit en trok hem weer op zijn wankelende benen. Hij had hem in de borstkas en hij moest hem overeind houden, want de jongen zakte steeds weer door zijn knieën.

En zo nam hij hem mee, door het deurtje, dat zachtjes toeklapte. Niemand sprak een woord. Allen waren met hun werk opgehouden. De jongeman aan 't tafeltje met de revolvers zat ineengedoken met een van angst vertrokken gezicht.

Plotseling ging er een schok door die zwijgende mensen. Ergens had het geluid van een korte, droge knal geklonken.

— Hij was gewaarschuwd, het is zijn eigen schuld, zei de Paddestoel kortaf.

— Wij wisten niet, dat hij in de buurt was, kermde de jongen.

— Hij is altijd in de buurt, zei Binette dof. Hij is de chef en je hebt te gehoorzamen. En zeker in zulke dingen, die ons allemaal het leven kunnen kosten.

— Mijn broer, mijn enige broer! jammerde de jongen, met het hoofd tussen de handen en heen en weer schommelend.

— Het zou niet veel hebben uitgemakt, al was hij zelfs je vader geweest, of je kind, zei de bultenaar scherp. In een troep als de onze moet discipline zijn. Ik had je gewaarschuwd.

— Je kop dicht, of ik vermoord je, ellendeling, zei de jongen.

Toen was het, alsof er plotseling iets in hem brak. Zijn gezicht leek net een masker, zijn ogen waren hard als stenen, zijn lippen dicht op elkaar geklemd. En zwijgend ging hij verder met zijn revolver schoon te maken en weer in elkaar te zetten.

De naam van deze man was Bernard Ceinturon, bijgenaamd de Krekel.

De deur was weer opengegaan; even zacht en even plotseling stond de Tijger weer in hun midden. Er was geen spoor van ontroering, medelijden of enige aandoening op zijn harde, magere gezicht met de stekende lichtgrijze ogen. Hij scheen de zaak zelfs al vergeten te zijn en vroeg, zich over de werktafel heenbuigend:

— Komt er al schot in, Paddestoel?

— Het gaat zo vlug als ik maar kan, Chef.

— Had geen van jullie kans gezien, de patronen voor de sten kant en klaar in handen te krijgen?

— Nee, dat was onmogelijk, Tijger, antwoordde de gebochelde. De hulzen waren wel los te krijgen en de kogels konden mij ook door iemand geleverd worden en het kruit heb ik los gekocht bij een wapenhandelaar. En we mogen nog heel blij zijn, dat het zo gaat. Maar op zijn minst vierhonderd patronen. Beter te veel dan te weinig. Ik wil geen risico lopen.

De Paddestoel knorde iets, dat als een bevestiging kon worden opgevat en de Tijger ging verder, liep langs een van de vrouwen, die rood haar had, trok ruw haar hoofd achterover en gaf haar een kus. Zij liet het toe zonder een beweging te maken. Maar vanuit zijn hoek keek de Krekel met sombere blikken toe.

Plotseling liet de Tijger de vrouw weer los en luisterde aandachtig en toen was hij met een enkele sprong bij de deur, naar de binnenplaats, deed die

open, tuurde in de duisternis, gromde een vloek en beval op gedempte toon:

— Weg met al die rommel! Vlug wat! Een tournee!

Binette herhaalde ongelovig:

— Een tournee? Vannacht? Maar dat kan niet, morgen komen de toeristen pas. Dat is afgesproken.

— Doe wat ik je zeg! snauwde de Tijger. Daar komt al een hele troep aan, zeg ik je.

In een handomdraai was het gevaarlijke kruit, dat nog op de tafel lag, in een blikken doos geschoven en de gebochelde hinkte met die doos weg, door de smalle deur achter in het vertrek.

De Krekel wilde ook opstaan, maar de Tijger zei grimmig:

— Blijf jij maar zitten, dan hebben die onnozele toeristen tenminste nog iets te zien. Jullie ook, Flou en La Mouche!

— En die sten, och, wat begrijpen die kaffers ervan? Maar toch, ongelukkig de ezel, die ons vannacht die troep op ons dak heeft gestuurd.

Intussen werd daarbuiten op de donkere binnenplaats het gesnater en het zenuwachtige gelach van een troep toeristen, ongeveer veertig koppen sterk, steeds duidelijker hoorbaar.

Zij werden voorafgegaan door een soort gids, met een sterke elektrische lantaren bij zich. Die was zeker niet overbodig op deze stikdonkere plaats met haar gaten in de grond en haar verraderlijk omhoog stekende stenen.

Men hoorde uitsluitend Engels en in vele gevallen met een sterk Amerikaans accent.

Men hoorde nu ook de stem van de gids, die zijn inlichtingen opdreunde.

Het was zonder twijfel een van die kleine kudden toeristen, die ook 's nachts door de verdachte wijken worden geleid en zich dan werkelijk verbeelden, dat zij iets te zien krijgen van het zwoele geheimzinnige leven van de gevaarlijkste boeven van Parijs en waar zij soms getulge kunnen zijn van vreselijke gevechten, zonder enig vermoeden dat de boeven nagemaakt, of in ieder geval ongevaarlijk en de gevechten van tevoren ingestudeerd en abso-

luut onschadelijk zijn.

Want morgennacht zullen juist diezelfde misdadigers, om precies dezelfde reden, tegen elkaar het mes trekken, de dievenmeiden zullen even radeloos rondlopen, onder een krijsend gegil en er zal even hard om hulp van de politie worden geschreeuwd, die een huis verder rustig af staat te wachten, tot de comédie voorbij is...

De gids is een uitstekende comediant en weet zich heel goed het air te geven van een man, die zelf heilig gelooft aan het grote gevaar, dat de aan zijn hoede toevertrouwde toeristen lopen.

De kleine troep kwam schoorvoetend dichterbij, totdat de gids, plotseling geschrokken stilstond bij het zien van de Tijger.

Deze trok hem opzij en beet hem fluisterend toe:

— Wat is dat voor onzin? Wat doe je hier? Het is de dag niet voor een grote tournee.

— Dat is zeker een vergissing van het reisbureau, hakkelde de man ontwaan. Neem me niet kwalijk, Tijger, ik zal die troep gekken zo gauw mogelijk weer verderop brengen. Er is toch niets te beleven...

De Tijger keek hem strak aan en antwoordde toen:

— Nee. Er is niets te beleven. Maak het kort, raad ik je aan. Het Konijn zal weten, wat hij mij daar gelapt heeft.

De toeristen stonden al voor de deur

en keken nieuwsgierig naar binnen. Zij zagen de Krekel een revolver schoon maken, wat verderop een man met een ander schietwapen, een oudere kerel, die er haveloos uitzag en die een pijp rookte. En dan nog twee dievenmeiden, die hen brutaal aankeken.

Maar er was heel weinig interessants aan. Ze zaten daar, maar maakten niet eens ruzie, hadden geen grote geruite petten op, geen vuurrode gordels, geen wijde broeken, zij dobbelden niet eens, zij vloekten niet, zij dronken geen wijn, zij dansten geen apachendansen.

En teleurgesteld ging de troep verder, in het kielzog van de gids, die maakte dat hij wegwam.

Maar onder de toeristen was er een, die iets achter was gebleven, een rijzig, elegante Engelsman, met doorringende grijze ogen, die zachtjes tegen een vriend zei:

— De brave landgenoten, die hier met ons kwamen, zullen er heel weinig benul van hebben, Charles, maar ik kan je verzekeren dat wij deze keer iets gezien hebben, dat nu eens niet was nagemaakt, maar volkomen echt was. Er wordt daar in die werkplaats iets voorbereid, of ze mogen mij ophangen. Een van die vrouwen is La Mouche, een hoogstgevaarlijke canaille.

De toerist, die deze opmerking gemaakt had, was John Raffles en de man met het blonde haar en de blauwe ogen, met wie hij gesproken had was Charles Brand, zijn trouwe vriend.

HOOFDSTUK II.

DE AANSLAG

Er is een filiaal van het « Crédit Lyonnais » op de hoek van de Boulevard de Belleville en de Rue des Cendriers, schuin tegenover de Lycée Voltaire gevestigd.

Het is een vrij groot gebouw van grijs graniet en het wordt helemaal ingenomen door het bewuste filiaal.

Ongeveer negen uur in de ochtend van de dag, volgend op het onverwachte bezoek van de vreemdelingen aan het huis van het Konijn, kwam een loper het gebouw uit, met zijn grote tas onder de arm.

Juist op dat ogenblik kwam een grote gesloten wagen zonder nummerbord uit een zijstraat en reed recht op de loper toe, die zoals altijd in uniform was.

Plotseling klonk er in de wagen een scherp geratel.

De bankloper stak zijn armen in de lucht, zwaaide heel even heen en weer en viel met het gezicht plat voorover op het trottoir. Zijn tas viel uit zijn hand. Op hetzelfde ogenblik stond de auto stil, het portier vloog open, een man sprong er uit en greep vlug de tas, waarna hij in de inmiddels weer rijdende auto sprong.

Het gehele voorval had nauwelijks vijf seconden geduurd. De voorbijgangers, het waren er maar weinig, die alles hadden zien gebeuren, stonden een ogenblik verbijsterd van schrik en kwamen toen aanrennen, terwijl zij hard door elkaar schreeuwden.

De ongelukkige bankloper werd voorzichtig opgetild. Er was geen spoor van leven meer in hem en dat was geen wonder, want hij was gewoon doorzeefd met kogels. Bij het later volgend onderzoek vond men er niet minder dan ze-

ventien in zijn lichaam, waarvan drie in zijn hoofd en een van die drie zou dodelijk geweest zijn.

Er kwamen agenten aanlopen en in een oogwenk was de hele, anders op dat uur vrij stille buurt in rep en roer. Er werd gebeld naar alle politiebureaus van Parijs en op de verklaringen van de getuigen van de afschuwelijke moord werd er onmiddellijk een onderzoek ingesteld naar de auto, waarmee de laffe aanslag gepleegd was.

Natuurlijk vond men die auto niet, omdat niemand een nummer kon opgeven. Toch werden alle garages in Parijs zorgvuldig afgezocht, tot in hoeken en gaten, maar men vond niets.

De vroege middagedities van diverse bladen brachten al bijzonderheden. Het was een ellendig tragisch geval. De loper, Bernardon, was pas een jaar getrouwd en de dag tevoren vader geworden. De tas bevatte een bedrag van driehonderd zeventigduizend oude francs in geld, en ettelijke effecten. Wat de kogels betreft, men vond er geen enkele in het lichaam terug en van de andere vond men alleen platgeslagen eksemplaren vlakbij het harde graniet, waaruit de bank was opgetrokken. Maar wapenkundigen verklaarden, dat de kogels uit een gewone sten afkomstig waren.

En dat was dan in Parijs een echte aanslag à la Chicago, met behulp van een mitrailleur, op een ongelukkige niets vermoedende bankloper gepleegd.

Maar er was in Parijs een man, in wiens werkzame geest, bij het lezen van het bericht, een lampje ging branden en die man was John Raffles.

Nauwelijks had hij van de zeventien kogels gelezen, of hij dacht aan de sten

die hij de nacht tevoren duidelijk gezien had in de werkplaats achter het huis van het Konijn en aan de vrouw die daar toen ook was, aan La Mouche. Het was hem dadelijk ingevallen, dat de grote tocht van de toeristen die nacht eigenlijk niet had moeten plaatshebben, tenminste niet in de buurt. De boeven hadden dan ook niet op dat bezoek gerekend, maar zij hadden gedacht, dat geen van die onnozele buitenlanders bijzondere aandacht zou schenken aan wat zij zagen in dat slecht verlichte hol.

— Charles, wij zullen de politie in dit geval eens een handje helpen, zei Raffles, direkt nadat hij het eerste bericht over de moord op de bankloper gelezen had, bij de hoofdingang van het Louvre museum.

— Hoe dan? vroeg Brand, zijn hoofd nog vol van de pracht en de schoonheid in het beroemde museum.

— Heel eenvoudig door haar op de hoogte te brengen van wat wij gisteren gezien hebben. Daar in de Rue des Mignottes werd het potje op het vuur gezet, of ik raak geen brandkast meer aan. En als ik mij vergis, dan moet toch in ieder geval onderzocht worden wat die lui daar precies uitvoerden.

Raffles had Brand bij zijn arm gepakt en bracht hem vlug naar een van die eigenaardige winkeltjes, die een combinatie zijn van een Rijks-miniatuurpostkantoor en een ander zaakje van de Franse Staat, het sigarenwinkeltje.

Raffles dacht er nu niet aan, een van die verschrikkelijke producten te kopen, die Marianne de mensen voor duur geld onder de schuilnaam van sigaar in de maag tracht te duwen, maar hij liep recht door naar de telefooncel, goolde een geldstuk in het apparaat en belde het politiebureau van de wijk, waarin de Rue des Mignottes gelegen is.

Een paar minuten later kwam hij weer met een tevreden gezicht uit het celletje en zei tegen Brand:

— Het is in orde; over een uur zal dat hele huis daar wel leeg geruimd zijn en de bewoners of de gebruikers gearresteerd, tenminste, wanneer zij niet ge-

vlucht zijn.

Maar er gebeurde niets van die aard. De avondbladen brachten geen letter nieuws, waaraan men werkelijk iets had en in ieder geval niet over een of andere huiszoeking.

— Dat is vreemd, mompelde Raffles, toen hij het las. Wat drommel, het hoeft toch niet geheim te worden gehouden. Of waren zij geen van allen in dat huis en is de politie bang de misdadigers achterdochtig te maken?

— Dat is, lijkt mij, de enige oplossing, gaf Brand te kennen.

— Misschien, zei Raffles op vreemde toon. Ik zie nog wel andere mogelijkheden.

De aard van Raffles bracht het nu eenmaal mee, dat hij onzekerheid niet kon verdragen.

Toen hij en Brand dan ook snel gelineerd hadden, reden zij in een taxi tot op een honderdtal meter van het kleine huis, dat Raffles al jaren in het oosten van de stad, vlak bij de oude bolwerken bezat en vermomde zich daar vlug, zodat zij niet te veel zouden opvallen in de buurt, waar Raffles zijn onderzoek wilde instellen.

Het was nog niet helemaal donker, toen zij het huizenblok bereikten, dat om de sombere binnenplaats heen stond. Raffles wist zonder veel moeite een van die oude huizen binnen te komen en langs een van de oude, vermolmde, houten trappen op de binnenplaats te komen.

Niemand lette op hen. Zij konden tot bij de werkplaats komen, zonder dat zij in de gaten liepen. De deur ervan was gesloten. Nergens was een spoor van bewoning te vinden.

Raffles zag een kleine jongen van een jaar of tien, ongelooflijk smerig, maar met pientere ogen, pakte hem in zijn kraag en vroeg:

— Vertel eens even, jongen, waar zijn de mensen, die hier woonden?

De knaap keek de vrager argwanend aan, stak zijn smerig pootje uit en zei toen brutaal:

— Als je wat te vragen hebt, kun je er ook voor dokken.

— Een goed idee, zei Raffles waar-

derend. Jij zult het ver brengen in de wereld, jongen. Hier heb je twintig francs. En geef nu antwoord.

— De mensen, die hier woonden, zijn weg, zei de knaap lakoniek.

— Sinds wanneer?

— Sinds vannacht. Vanochtend waren zij ineens weg. Je hebt het toch zeker over de Tijger?

— Over wie zou ik het anders hebben? zei Raffles, die echt niet wist, dat de bewoner die naam droeg. En zijn La Mouche en haar vriendin ook mee...

— De hele troep. En ik ben blij, ik kreeg altijd op mijn duvel van hun, zei de jongen haatdragend.

— Is er nog iets in huis?

— Alleen maar de meubels.

— Weet het Konijn ervan?

— Jij bent toch niet van de politie? Je vraagt me wel wat veel naar mijn zin.

— Ik ben niet van de politie, jongen, hier heb je er nog tien francs bij. Ik wil alleen maar weten waar de Tijger nu zit, want ik heb belangrijks nieuws voor hem.

— Verder kan ik je niets zeggen. Ze zijn weg en ik weet niet waarheen.

— Nog één ding, jongen. Zijn ze hier vandaag van de politie een onderzoek komen instellen?

— Welnee, waarom zouden ze dat?

— Zo maar. Weet je heel zeker, dat er geen politie is geweest?

— Ik heb mijn ogen niet in mijn zak, zei de jongen grof. En ik ben hier de hele dag geweest. Ik heb gezien hoe het Konijn de deur van de werkplaats afsloot en de sleutel in zijn zak stak.

— Hoe laat was dat?

— Vanmiddag om een uur of een. Het kan ook wel twee uur geweest zijn.

Raffles liet de jongen lopen en tuurde in gedachten naar de grond. Tenslotte zei hij langzaam:

— Dat begrijp ik niet. Ik was toch heel duidelijk in mijn verklaring. Waarom hebben ze het huis niet doorzocht? Waarom hebben ze hier geen val uitgezet?

— Met wie heb je eigenlijk gesproken, Edward?

— Met de inspecteur van dienst. Hij

zei, dat hij de boodschap, die hij zelf erg belangrijk vond, onmiddellijk aan zijn chef zou overbrengen, aan commissaris Poirot.

— Vroeg hij niet wie je was?

— Ja. Ik heb hem echter verteld, dat mijn naam er niet op aankwam, en dat ik het geweer tegelijk met een veertigtal andere toeristen had gezien.

— Misschien hechte de commissaris niet voldoende gewicht aan de zaak, opverde Brand.

— Dan deugt hij niet voor zijn beroep, riep Raffles nijdig uit. Ik zou wel eens willen weten wat commissaris Poirot gedacht heeft, toen hij mijn wenk niet gebruikte. Het is toch duidelijk, Charles, dat de man die de Tijger heet, iets met de aanslag te maken moet hebben. Waarom sloot anders het Konijn de werkplaats met de sleutel af?

— Het kan toeval zijn, Edward. De bende kan wel om een of andere reden wegblijven.

— Nee, Charles, in dit geval kan er geen sprake zijn van toeval. Laten wij maar weggaan. Er wordt al op minder vriendelijke manier naar ons gekeken. Men beschouwt ons hier natuurlijk als indringer en de jongen is misschien al gaan kletsen. Laten wij nu door het huis van het Konijn gaan. Het is misschien gevaarlijker, maar het is ook heel wat vlugger.

De deur van het achterplaatsje bleek gesloten te zijn, maar Raffles had haar in een ommezien open. Zij kwamen in de gang en toen in de gelagkamer, waar op dat uur maar heel weinig personen zaten, achter hun glas wijn of bier.

Het Konijn hield midden in het schudden van een spel vettige speelkaarten op, om stomverwonderd naar die twee mannen te kijken, die daar zo kalm zijn gelagkamer van de verboden kant binnenkwamen en die hij nog nooit van zijn leven had gezien.

— Waar komen jullie vandaan? schreeuwde hij nijdig.

— Van de binnenplaats, antwoordde Raffles lakoniek en hij liep door naar de straatdeur.

— Maar hoe ben je daar gekomen als het niet door mijn huis was? ging

de dikke waard woest verder, terwijl hij van achter de tapkast te voorschijn kwam, zijn mouwen opstropend.

— Laten wij zeggen op een vliegend tapijt, antwoordde Kaffles spottend.

De waard scheen niet van plan te zijn, met deze verklaring genoegen te nemen. Hij stak zijn zwaar gespierde armen naar Raffles uit en zei dreigend:

— Dat zullen we eens nader onderzoeken. Ik wil weten wie je bent, voor het geval ik je nog eens terugzie. Geen stap verder, of ik sla je neer.

Er werd inderdaad iemand neergeslagen, maar het was niet John Raffles, de grote avonturier. Zijn vuist was razendsnel uitgeschoten en het was alsof het Konijn zich door een soort van ontploffing van de vloer voelde optillen en toen maakte hij een korte luchtreis, bonsde met zijn dik voorhoofd tegen zijn eigen buffet aan en zakte weg in een diepe slaap.

Een van de bezoekers trok behulpzaam een groot mes uit zijn zak, maar Brand lichtte hem handig een beentje, zodat hij languit tussen de stoelen tuimelde en het volgende ogenblik stonden de beide mannen op straat en waren in een oogwenk in de duisternis verdwenen.

Eindelijk stond Raffles stil, en zei lachend:

— Dat arme Konijn! Wat zal hij een hekel aan mij hebben. Wacht eens, daar is een station van de Metro. Wij zullen

daar maar gebruik van maken.

De Metro bracht hen binnen een kwartier weer naar het hartje van Parijs. Zij stapten zonder een bepaald doel aan het erg drukke kruispunt onder de Place l'Opera uit en deze keer moest Raffles erkennen, dat het toeval zeker de wereld nog niet uit was.

Want zij hadden hun hoofd nog nauwelijks boven de grond gestoken, of zij zagen Flou op nog geen twintig meter van zich af, juist in een aardig sportwagentje stappen, dat aan de rand van het trottoir stond te wachten, met een goed geklede chauffeur achter het stuur.

Zij sprongen onmiddellijk in een taxi en gaven de chauffeur bevel het wagentje te volgen.

De rit duurde nog geen twintig minuten. Toen stond de auto stil voor een prachtig huis in de Avenue du President Roosevelt.

Flou stapte uit en verdween onmiddellijk in het huis en de auto, die haar gebracht had, reed direkt door.

Raffles en Brand stapten uit hun taxi, betaalden de chauffeur en liepen vlug naar het huis toe.

Zij liepen door de koetspoort en vonden naast de loge van de portier een bordje met de namen van de huurders.

Toen keken zij elkaar aan, Raffles glimlachend, Brand met open mond.

« Emile Poirot, 3ième étage à droit » stond er op het bordje.

HOOFDSTUK III.

EEN PLICHTVERGETEN AMBTENAAR

In het schemerige licht onder de koetspoort bleven de twee vrienden elkaar zo een ogenblikje aankijken en toen zei Raffles zachtjes:

— Nu, dat verklaart al heel wat, zou ik zeggen. Flou denkt er niet aan op de loop te gaan, maar zij brengt verdachte bezoeken aan de commissaris, die de plicht had, het huis in de Rue des Mignottes te doorzoeken en die dat toch niet heeft gedaan.

— Maar zoiets is bijna niet te geloven, Edward, zei Brand verschrikt.

— En waarom niet? vroeg Raffles. In heel veel steden van Amerika is het iets heel gewoons en ik moet er spijtig genoeg wel op wijzen, dat een paar jaar geleden in Londen groot schandaal is verwekt door de handelingen van een van onze hoofdinspecteurs, die onder één hoedje speelde met allerlei gespuis. En zoals steeds bij dergelijke gevallen moet er naar een vrouw gezocht worden.

— Maar mijn hemel, Edward, wij kunnen toch niet aannemen, dat Poirot op de hoogte is geweest van de aanslag, de daders kent en toch niet zou ingrijpen? fluisterde Brand verschrikt.

— Ook dat lijkt mij echt niet onmogelijk, maar zover wil ik nog niet eens gaan. Het is zelfs niet waarschijnlijk, dat het zo is. Maar het staat wel vast, dat mademoiselle Flou op een zeer vriendschappelijke voet met hem staat, en dat zij het is geweest, die hem gevraagd heeft in deze zaak niet al te ijverig te zijn. Dat moet dan natuurlijk al vroeg in de ochtend zijn geweest en in elk geval voor ik telefoneerde. Maar wij zullen proberen er iets meer van te weten te komen. Kom mee.

Om de brede trap naar boven te bereiken, moest men de portiersloge voorbij en de man, die voor zijn raampje zat, zag hen direkt, zodat Raffles wel genoodzaakt was, vriendelijk te vragen:

— Is mijnheer Poirot thuis?

— Hij is thuis, maar ik geloof, dat hij bezoek heeft, antwoordde de man met een knipoogje, waarschijnlijk schelms bedoeld, maar dat hem het uiterlijk gaf van een oude kerkuil.

— Dat geeft niets, wij kunnen wel wachten, zei Raffles vriendelijk en hij liep met Brand achter zich de brede wenteltrap op.

Op de derde verdieping hielden zij halt. Zij moesten nu volgens het bordje beneden naar rechts. Maar Raffles had met een blik de hele indeling van het huis al goed in zich opgenomen en hij had een plan bedacht. Inplaats van de gang naar rechts in te slaan, ging hij links, liep om de binnenplaats heen en nu en dan kon hij door een raam in een kleine dwarsgang naar de overkant kijken.

Voor het laatste raam stond hij even stil en zei zacht tegen Brand:

— Daar moet zijn woning zijn, dat verlichte raam. Kijk, de schaduw van een vrouw. Zij heeft haar hoedje zelfs nog op en al ben ik geen modekoning, ik weet zeker, dat ik het herken.

Op dat ogenblik werd juist een overgordijn dichtgetrokken en de elegante schaduw verdween. Raffles stond nog een ogenblik in dubio en toen fluisterde hij:

— Wij kunnen nu wel weggaan. Voor zover ik kan nagaan, met mijn kennis van de menselijke geest, zou ik zo zeggen, dat de rest gemakkelijk te raden is. En ik moet ook nog constateren, dat de politie in deze stad, helaas, ook al niet meer helemaal betrouwbaar is. Het heeft nog niet de schrikbarende omvang aangenomen, die het in steden als New York en Chicago heeft, maar het is toch in de kiem al aanwezig en niemand kan zeggen, hoe het zich zal uitbreiden. Een commissaris van politie, die een dievenmeid in zijn privéwoning ontvangt, zal dat hoogstwaarschijnlijk niet doen om haar een verhoor af te nemen. Intussen zal hij het natuurlijk zo spelen, als het mocht worden ontdekt. Ga mee, Charles, ik zou hier misselijk van worden.

Hij had Brand bij de arm gepakt en langs dezelfde weg keerden zij terug,

terwijl Raffles intussen zorgvuldig de omgeving in zich opnam.

Brand hoefde niets te vragen, hij begreep wat dit te betekenen had. De grote avonturier zou hier terug komen.

Zij waren nauwelijks de trap af, of boven ging een deur open en het scherpe oor van Raffles ving een zacht lachje op, dat hem bekend voorkwam.

Hij trok Brand vlug een donkere gang in op de eerste verdieping en fluisterde hem in:

— Als zij het zijn, volg hen dan, maar zorg dat je niet gezien wordt.

— En jij?

— Ik blijf hier en onderzoek zijn woning. Het is een prachtige gelegenheid. Ik vind misschien gegevens, die mij een scherp wapen tegen die schavuit in de hand geven. Vlug, maak dat je wegkomt.

Brand liep snel en volkomen onhoorbaar de trap af en legde zich beneden in hinderlaag.

Raffles trok zich nog meer terug in de schaduw en een ogenblik later kreeg hij Poirot en Flou in het oog, die stevig gearmd en menend dat niemand hen zag, snel over het brede portaal liepen en de trap verder afgingen.

Nauwelijks waren hun voetstappen weggestorven, of Raffles wipte weer naar boven, maar nu liep hij, op de derde verdieping gekomen, de gang rechts in en vond al snel de flatdeur van Poirot.

Hij stond op een portaal, waarvan een smallere zijtrap weer omlaag liep, die waarschijnlijk uitkwam in het achterhuis en bestemd was voor bedienden en leveranciers.

Nog even bedacht hij zich en toen drukte hij op de bel, naast de deur.

Er klonken zachte stappen, een huisknecht deed de deur open en keek enigszins wantrouwend naar de schamel geklede bezoeker.

Brutaalweg begon Raffles onmiddellijk:

— Is mijnheer Poirot thuis?

— Nee en hij zal voorlopig ook wel niet terugkomen, antwoordde de bediende daarbij een beweging makend alsof hij de deur voor de neus van de bezoeker wilde sluiten.

Maar Raffles was al binnen en vervolgde onverstoorbaar:

— Dat geloof ik haast niet. Ik moest hier komen. Mijnheer de commissaris heeft mij hier laten komen.

— Dan ben je te laat, man, zei de bediende ongeduldig en ook wel een weinig geschrokken over de manier van doen van de indringer, die de flatdeur al weer achter zich gesloten had en ze nu versperde. Mijnheer is naar de schouwburg.

— Ik geloof er geen woord van. Naar welke schouwburg is hij dan?

— Naar het Odeon. Ik verzoek u te vertrekken, mijnheer, want ik zeg u nog eens, dat mijn meester niet voor een uur of één, op zijn vroegst om twaalf uur terugkomt.

Maar Raffles schudde kalm het hoofd en antwoordde:

— Dat is beslist een vergissing van je, vriend. Ik zeg je, dat ik hier een afspraak had met mijnheer de commissaris. Ben je alleen thuis?

De huisknecht werd bleek. Hij was er nu zeker van, dat hij met een inbreker te doen had. Hij was maar een zwak mannetje, diep in de vijftig en die bezoeker zag eruit, alsof hij hem kon kraken.

Zijn stem klonk heel onzeker, toen hij antwoordde, met verschrikte ogen loerend naar de deur:

— Nee, wij zijn hier, wij zijn hier met ons twaalfven. Een geweldig groot personeel.

— Je mag wel zeggen, een hofhouding! riep Raffles lachend. Wat wil je?

De bediende had een snelle greep naar de deurknop gedaan, maar de hand van de lastige bezoeker had hem al te pakken. Hij trok verschrikt terug en keek geschrokken naar een lichte schram op de rug van zijn hand.

— U hebt me gekrabt, zei hij boos. Ik verzoek u nu dringend weg te gaan.

Hij keek nog eens naar die lichtrode schram, waaruit een paar fijne bloeddruppeltjes parelden, niet groter als een speldeknop. En terwijl hij zo keek begonnen zijn oogleden te trillen en het

was net of hij door de mist keek.

Plotseling voelde zijn hoofd loodzwaar aan en hij tastte naar de muur om steun.

Een uitdrukking van doodsangst kwam in zijn ogen, toen hij de indringer smekend aankeek, terwijl hij zijn lippen vochtig maakte en tevergeefs iets probeerde te zeggen.

Raffles legde vriendelijk de hand op zijn schouder en zei:

— Het heeft niets te betekenen, vriend, je gaat nu alleen maar een beetje slapen, een uur of zes, acht. Dan zul je wel wat hoofdpijn hebben als je wakker wordt, maar dat trekt wel weg. Ik heb beslist niets tegen je en ik zal dat bewijzen. Voel als je wakker wordt, maar eens in je linker binnenzak, daarin zul je een kleine vergoeding vinden voor dat kleine ongemak, dat ik je helaas moet aandoen.

Dat was alles wat de arme bediende nog hoorde en toen zakte hij, staande tegen de muur, weg in een diepe slaap.

Raffles legde de man over zijn schouder, luisterde even en deed toen de eerste de beste deur open.

Er was natuurlijk niemand anders in huis, dat had Raffles dadelijk wel begrepen.

Het bleek een soort ontvangkamer te zijn, waar een sofa stond en daar legde hij de man neer.

Hij keek eventjes glimlachend op de bewusteloze man neer, deed de holle ring af, die een bedwelmende stof bevatte en borg hem zorgvuldig weg in een klein, houten etui.

Naast de ontvangkamer bleek een werkkamer te zijn, met ramen aan de straatkant.

Raffles overtuigde zich daar eerst van door een blik te werpen door een kier van de gesloten gordijnen en maakte toen licht.

— Nu, dat ziet er wel vorstelijk uit voor het huis van een simpele commissaris van politie, mompelde Raffles, terwijl hij rondkeek in de kamer met zijn prachtige, en waarschijnlijk hele dure, oude meesters aan de muren, zijn kost-

bare beelden van marmer en brons, zijn magnifieke meubelen en het echte Bocharatapijt op de grond. Hij opende een andere deur en keek in een werk-kamer, ook bibliotheek, die al even weelderig ingericht was. Daarna slenterde hij naar de slaapkamer, ook al een waar juweeltje.

De badkamer was ook fantastisch, met een groene enorme kruip, verzonken in de vloer, een dubbele wastafel, overal glimmende monturen, kranen, klerhangers.

Raffles keerde op zijn schreden terug en floot zachtjes.

— Die man moet geërfd hebben en goed ook of hij kwam op een andere manier aan het geld. Dat men rijk geboren wordt, en dan toch het beroep van politiemans kiest, lijkt mij niet erg waarschijnlijk. Wel, kijk eens aan, een echte Gainsborough, een echte Watteau, en een niet minder echte Valasquez. Die drie schilderijen alleen moeten al een vermogen gekost hebben. Nu, wij zullen wel ontdekken wat hier eigenlijk achter steekt.

En Raffles ging direkt aan het werk met die kalmte en grondigheid, die een tweede natuur van hem waren geworden.

Hij begon met het grote, prachtige schrijfbureau en hij sloeg niets over, geen enkel kastje, geen laatje, geen vakje. Hij vond pakjes liefdesbrieven van verschillende dames, keurig bij elkaar, hij vond betaalde rekeningen tot hele hoge bedragen, maar dat was nog altijd niet wat hij eigenlijk zocht.

Op zijn speurtocht kwam hij voorbij een buitengewoon mooi, zilveren boeddha-beeld, een pracht staaltje van Hindou zilver-smeedkunst.

De boeddha zat met gekruiste benen op een ebbenhouten zetel en vast daaraan verbonden. Het beeld was meer dan drie decimeter hoog en tamelijk zwaar.

Raffles glimlachte. Hij had dikwijls van zulke beelden gezien en hij wist, dat zij bijna altijd hol zijn...

Hij nam een vergrootglas, dat hij op het bureau had gevonden en bekeek daardoor het zilveren beeld heel scherp,

totdat hij iets gevonden dacht te hebben, dat op een bijna onzichtbare naad leek.

Toen hij dit eenmaal ontdekt had, begonnen zijn lenige vingers geduldig overal het beeld te betasten, het hoofd, de mooi gevormde, naakte voeten, in de plooiën van het loshangend gewaad.

En ineens, toen hij de lotusbloem aanraakte, die de god tussen de vingers hield, ging het beeld open.

De borstholte gaapte wijd en een soort deurtje was opengeklapt, waardoor een opening ontstond van bijna acht centimeter in het vierkant.

Raffles kon gemakkelijk zijn vingers in de opening steken en hij haalde er achtereenvolgens uit: 'n notitieboekje met een zwart linnen kaft, wat losse papieren, een paar brieven en iets, dat er uitzag als een penning van ivoor, bekrast met vreemde figuren.

Het notitieboekje bevatte een paar adressen, plattegronden van huizen of andere gebouwen, keurig getekend en voorzien van een soort verklarende tekst; een paar pagina's waren geschreven met onbegrijpelijke woorden, afgewisseld met cijfers.

Raffles begreep direkt, dat hij met een geheimschrift te doen had.

De brieven waren afkomstig van mensen, die de Franse taal op een wonderlijke manier mishandelden en een paar ondertekeningen ontcijferde hij als « De Rat », « Nebukadnezar », en « De Vleermuis ». In de losse papieren vond hij ten eerste een lange lijst namen, sommige gemerkt met een kruisje en de meeste met een adres, terwijl er een paar waren doorgeschrapt en verder gedeelten van Parijs, stukken van een wijk, met inkt getekend en waarin ook al met rode kruisjes bepaalde punten waren aangegeven.

Raffles keek alles vluchtig door, ging toen voor het bureau zitten en begon van het belangrijkste een getrouwe kopie te maken.

Toen hij hiermee klaar was, deed hij de originelen weer in het holle, zilveren beeld.

Daarna keek Raffles op zijn horloge,

knikte tevreden en ging naar iets zoeken, wat op het oogenblik nog meer waarde voor hem zou kunnen hebben.

Hij vond een kleine, stevige brandkast, bestudeerde het ding-even, glimlachte en haalde zijn tas met instru-

menten te voorschijn, toen hij plotseling stilhield en bliksemsnel weer op zijn benen stond.

Er was gebeld aan de flatdeur en het geluid klonk snerpend door het verlaten huis.

HOOFDSTUK IV.

DE DOOD VAN DE TIJGER

Raffles liep op zijn tenen naar het schrijfbureau en pakte de grote revolver, die daar het eerst van alles zijn aandacht had getrokken. Hij overtuigde zich, dat het wapen geladen was en stak het wapen in zijn zak.

Toen deed hij het licht uit en sloop naar de vestibule. Juist toen hij daar was, werd er voor de tweede keer gebeld, langer en harder dan de eerste keer.

Hij hield zijn adem in en luisterde. Achter de deur hoorde hij een brommende stem, die iets in zichzelf bromde.

Iemand ramde met zijn vuist op de deur en een stem, die hij direkt herkende, bromde dreigend:

— Ik zou nu maar open doen, als je me niet wilt dwingen om terug te komen!

— De Tijger, mompelde Raffles, verbaasd in zichzelf. Wat komt die hier zoeken?

Voor de derde keer ging de bel, snerpend, en toen hoorde hij een gesmoord vloeken achter de deur en voetstappen, die zich verwijderden.

Maar een ogenblik later kwamen zij weer dichterbij en Raffles zag, hoe een stukje papier, waarschijnlijk uit 'n notitieboekje, onder de kier van de deur werd geschoven.

Toen gingen de voetstappen weer weg en nu blijkbaar voorgoed. Raffles pakte het stuk papier op en las de met potlood gekrabbelde woorden:

— Pas op voor mij, Poirot. Als je mij Flou weet af te troggelen is het met je gedaan. Dan is je rijk uit. Pas op en terg me niet!

En zo was het briefje ondertekend met de hoofdletter T.

— Zo, dat was het dus, mompelde Raffles in zichzelf, spelend met het papiertje.

Hij legde het weer neer op de plek, waar hij het gevonden had, bedacht

zich, raapte het op en stak het weer in zijn zak.

En toen bedacht hij, dat hij nog maar heel weinig tijd had, om uit het huis weg te komen, want het was wel waarschijnlijk, dat de Tijger beneden bij de portier zou klagen, dat hij niemand thuis had getroffen, terwijl deze toch moest weten, dat de bediende niet weggegaan was.

Raffles deed dus vlug de portaaldeur open, trok ze weer achter zich dicht en merkte, dat hij geen seconde te verliezen had.

Want daar klonken al voetstappen op de hoofdtrap. Hij kon natuurlijk de portier niet tegemoet gaan en hij holde snel de korte gang in en begon de achtertrap af te rennen.

Zonder door iemand gezien te zijn, bereikte hij het achterhuis, kon op de binnenplaats komen, waarbij hij weer geluk had, want hij kwam niemand tegen en liep langs de verlaten portiersloge; zwak kon hij de stem van de ongeruste huisbewaarder horen, die boven riep:

— Ben je niet binnen, monsieur Jean?

— Hij zal lang moeten wachten voor hij antwoord krijgt, grinnikte Raffles.

Toen Raffles weer op straat stond, was het bijna half tien. Hij keek scherp uit naar de Tijger, maar hij kon niets van hem ontdekken.

Wat verder nam hij een taxi en liet zich naar het gebouw van het Odeon rijden.

Hij kocht een kaartje voor een van de goedkoopste rangen, vanwege zijn costuum, klom de trappen op en de eerste, die hij zag zitten, juist toen het doek viel en het licht opging, en op nog geen tien plaatsen verder in dezelfde rij, was Brand, die hem snel een knipoogje gaf en toen onmerkbaar met het hoofd knikte in de richting van een van de zijloges.

Raffles keek, maar hij kon zelfs met zijn scherpe ogen totaal niets onderscheiden, want de loge was erg diep en donker.

Hij keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen vragend aan en deze

knikte glimlachend. Toen wenkte Raffles even met het hoofd, stond op en liep naar de brede, hoefijzervormige gang, die om het hele amphiteater heenliep.

Zodra Brand bij hem was, vroeg hij fluisterend:

— Weet je zeker, dat zij in die loge zitten?

— Beslist zeker!

— Maar dat kun je van jouw plaats af onmogelijk zien.

— Ik heb mij nog even overtuigd, Edward. Ik deed net of ik verduwaald was en ben hen gevolgd, tot de ouvreuse de logedeur voor hen opendeed.

— Ik moet zeggen, dat mijnheer Poirot brutaal is en heel wat durft, zei Raffles hoofdschuddend. Er is maar een verklaring voor: wie kan weten, dat die elegante, knappe vrouw dezelfde gevaarlijke dievenmeid is, die wij gisteren toevallig in de werkplaats zagen? Zij is zo veranderd met deze make-up en die prachtige cocktail-japon, dat ik zelf haar nauwelijks zou herkennen. Het is ook best mogelijk, dat zij nog nooit voor de rechter is verschenen, maar het blijft brutaal. Onze vriend moet wel heel zeker van zijn zaak zijn. Maar ik geloof, dat dat niet lang meer zal duren, Charles. Luister maar.

En Raffles vertelde Brand vlug wat hij in de woning van Poirot ontdekt had en hoe de Tijger hem een bezoek had willen brengen.

Toen hij Brand het met potlood geschreven briefje had laten lezen, zei deze peinzend:

— Dat kon wel eens lelijk voor mijnheer Poirot aflopen. Die kerel maakt op mij de indruk, dat hij zich geen seconde zou bedenken om een rivaal overhoop te schieten.

— Dat is ongetwijfeld waar, meende Raffles, die geen oog van de loge had afgehouden.

Maar zijn scherpe blik zag daar in de duisternis van het hokje een beweging en hij zei vlug:

— Ga mee, ik zie iets bewegen in hun loge, misschien willen zij vertrekken.

— Ben je van plan hen te volgen?

— Inderdaad. Misschien gaan zij naar een plaats, waar ik hen goed kan bekijken, misschien kan ik hen zelfs beluisteren.

Spoedig zou Raffles inzien, dat hij deze keer geen kans zou krijgen.

Hij en Brand kwamen nog net bijtijds beneden, om te zien hoe het tweetal in een taxi stapte en zij konden deze wagen ook nog volgen tot aan een nachtclub in een van de straten van Montmartre, maar daar bleef het ook bij.

Waarschijnlijk had Poirot een chambre-separée besteld en het was hem niet mogelijk te ontdekken, waar deze ergens lag.

Toch wachtte hij met het geduld van een kat tot bijna half twee in de nacht en dat geduld werd tenminste beloond, want hij zag het paar weer met een taxi vertrekken.

Intussen was Henderson gealarmeerd en met een snelle wagen gekomen zodat het Raffles heel gemakkelijk viel de taxi te volgen.

Zoals hij wel verwacht had, hield deze stil op een vijftigtal meters van het huis van Poirot en daar verdwenen de man en de vrouw.

De volgende ochtend brachten de ochtendbladen een bericht, dat Raffles en Brand aandachtig lazen, toen zij bezig waren met het schrale ontbijt, dat zelfs in grote Franse hotels aan de gast voorgezet wordt en dat wel heel sterk verschilt van het Engelse, dat eigenlijk een waar diner is.

Het bericht bevatte niets meer of minder dan de dood van de Tijger waarvan ze de naam voor het eerst lazen. Hij was een Spanjaard van geboorte en heette Lilas Montanez.

Men had zijn lijk gevonden op een kleine afstand van het goederenstation in Clichy, achter de schutting, die om het rangeerterrein heen staat bij de Rue Cardinet.

De Tijger had een schotwond midden in zijn borst. De kogel had het hart geraakt en toen het lichaam weer verlaten. Het lijk werd gevonden ongeveer

halfzeven in de ochtend, toen rangeerders naar hun werk gingen.

Er werd politie bijgehaald en binnen een half uur wist men, dat een van de gevaarlijkste inbrekers en misdadigers van Parijs dood was. Zijn signalement was al heel lang bekend, zijn foto prijkte al jaren in het misdadigersalbum.

Waarschijnlijk was hij bij een ruzie overhoop geschoten en de politie zocht nu naar de dader met een ijver, die werkelijk boven alle twijfel verheven was, want het leek zo goed als onmogelijk, dat men de moordenaar zou ontdekken.

Er was niet de geringste aanwijzing. Men had niet eens een kogel gevonden en de politiearts kon alleen maar zeggen, dat het wondkanaal vrij ruim was, waaruit men zou kunnen afleiden, dat het een kogel van groot kaliber was geweest.

Toen Raffles het bericht, dat nog geen vijftien regels besloeg, gelezen had, zat hij een ogenblikje in gedachten voor zich uit te turen en zei toen wijsgerig:

— Vijftien regels is niet veel. Maar de Tijger is dan ook geen Al Capone of Jack Diamond. Die nemen met minder dan twee kolommen geen genoegen, al liepen zij maar een schrammetje op. Laat eens zien, ik lees hier, dat de man al een uur of vier dood was, toen men hem vond. Maar meer ook niet, want het lijk was nog niet helemaal koud. Hij moet dus vermoord zijn om 'n uur of twee in de nacht. Waarom zou je denken, Charles, dat de moordenaar hem zo zorgvuldig aan het oog van de voorbijgangers heeft onttrokken?

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, Edward. Maar het lijkt mij dat hij de ontdekking ervan wilde vertragen, om zich op deze manier rustig in veiligheid te kunnen stellen.

— Die gedachtengang is nog niet zo kwaad. Nu, wij zullen wel zien wat de dag verder brengt.

Erg lang hoefde Raffles niet te wachten. De vroegste middagedities bracht

een bericht, dat men Bernard Ceinturon, bijgenaamd de Krekel, gearresteerd had op beschuldiging van moord op zijn chef Lilas Montanez, alias de Tijger.

Raffles gromde toen hij het las en zei:

— De Krekel is misschien die knaap met dat smalle, bleke gezicht geweest,

die wij in de Rue des Mignottes zagen, in de werkplaats. Hij zag er vrij verstandig uit. En ik zou wel eens willen weten, wat zijn motief geweest kan zijn, als hij dan iets tegen zijn chef had, zijn wraak te hebben gekoeld op een plek, die twee uren rijden verwijderd is van de Rue des Mignottes, waar hij blijkbaar thuis hoorde...

HOOFDSTUK V.

DE ONTBREKENDE PATROON

Raffles kocht nog een aantal kranten en las aandachtig alles wat er gezegd werd over de moord op de bendeleider.

En zo las hij ook over de woeste wraakzucht van de Krekel, wiens broer de dag tevoren door Montanez, om een betrekkelijk onbelangrijke reden, op staande voet was neergeschoten. De Krekel had dit niet zelf verteld, de politie had het bericht uit andere bron gehoord. Welke die bron was, kwam men niet te weten. Intussen bleef de Krekel hardnekkig ontkennen, dat hij iets met de moord te maken had. Wel gaf hij toe, de Tijger fel te haten van het ogenblik af, dat deze zijn broer had doodgeschoten en dat hij zeker zijn kans zou hebben gegrepen, als hij deze had kunnen wreken. Maar hij ontkende de Tijger zelfs maar gezien te hebben.

Over de overval op de bankloper werd intussen, vreemd genoeg, met geen

enkel woord gerept in deze zaak. Het was immers juist in verband hiermee, dat de jonge Ceinturon was doodgeschoten.

Toen Raffles nu eindelijk alles wat hij omtrent de zaak maar kon lezen, in zich opgenomen en goed verwerkt had, zei hij tegen Brand:

— Het is een heel vreemde zaak, Charles. Wij hebben zelf gezien, dat die jongen maar een ouderwets Bulldog-revolvertje aan het schoonmaken was. De wond nu is breed en volkomen glad. Een bulldog heeft loden kogels, die in het menselijk lichaam veel meer vernielen en bovendien heb ik nog nooit gehoord, dat een projectiel uit een Bulldog van voor tot achter door een mens heen gaat. Hoe verklaar je dat?

Brand krabde eens achter zijn oor en antwoordde onzeker:

— Mij dunkt, dat er maar één verklaring overblijft. De Krekel moet in het

bezit zijn geweest of sinds gisteravond in het bezit zijn gekomen van een browning.

— Het is mogelijk. Maar het is niet erg waarschijnlijk, Charles, want bij zijn arrestatie vond men de netjes schoongemaakte Bulldog met zes kogels geladen in zijn zak.

— Voert hij geen alibi aan?

— Hij zegt, dat hij in de vooravond in het café «De Springende Muis» is geweest, dat hij daarna naar de bioscoop is geweest, deze om half twaalf weer verlaten heeft, nog wat heeft rondgelopen, zonder ergens binnen te gaan en om één uur thuis was. Maar niemand heeft hem zien thuiskomen en dat is natuurlijk een lelijk ding voor hem. Verder zijn er al getuigen, die verklaren dat de Krekel zich dreigend heeft uitgelaten met betrekking tot de Tijger.

— Maar dat alles is toch nog geen bewijs. Heeft men die twee samen gezien, gisteravond?

— Nee, bij geen enkele gelegenheid, Charles. Maar dat zal nog wel komen. Ook die getuigen zullen wel te vinden zijn.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg Brand verwonderd. Zij zullen hem toch niet aanklagen, als er geen reden voor is.

— Maar die is er misschien wel, antwoordde Raffles langzaam. De politie zegt dat de Tijger door een vijand is neergeschoten. Maar Montanez had meer vijanden dan de Krekel alleen en nog veel gevaarlijker.

Er kwam een ongelovige uitdrukking op het gezicht van Brand en hij zei, Raffles bij de arm grijpend:

— Je wilt toch niet zeggen, dat Poirot...

— Men kan nooit weten, gaf Raffles schouderophalend toe.

— Maar dat is waanzin, Edward. Gesteld zelfs, dat hij het deed, waarom zou hij zich dan moeite geven, zijn slachtoffer zo ver weg te brengen?

— Wel uit angst voor ontdekking natuurlijk. Intussen, ik kan mij heel goed vergissen en daarom wil ik deze zaak onderzoeken, Charles. En goed ook, dat verzekert ik je.

Hij keek op zijn horloge. Het was twee uur in de middag. De twee mannen hadden juist gedineerd, in de grote eetzaal van het Grand Hotel, waar zij nog altijd hun kamers hadden en zij konden dus onmiddellijk aan het werk gaan.

De klok had nog geen drie uur geslagen, toen de twee vrienden, na zich in het kleine huis van Raffles bij de oude stadsmuur, goed te hebben vermomd, langs de Boulevard du President Roosevelt wandelden, waar Henderson hen heen gereden had en stilstonden voor de groen geschilderde deuren van een kleine betonnen garage, die blijkbaar pas was gebouwd.

Deze garage stond naast het huis van Poirot en Raffles wist, dat hij die op die plek had laten bouwen.

De deuren waren gesloten, maar het slot was heel gemakkelijk met een looper te openen en Raffles aarzde niet om dit te doen, zo vlug, dat het leek, alsof hij een sleutel gebruikte.

Toch was het opgemerkt en een agent kwam aanwandelen, fronste zijn wenkbrauwen en vroeg:

— Hebben jullie daar toestemming voor? Wie zijn jullie?

Raffles liet zijn voortreffelijk nagemaakte rechercheurspenning zien en zei kortaf:

— Bevel van de chef. Ga maar mee agent, dan kun je zien wat we doen.

In de garage stond op dat ogenblik maar één auto, een Citroën D S 19, die van onder tot boven met modder bespat was.

Raffles had het licht aangeknipt, om alles goed te kunnen onderscheiden en zei nu glimlachend, tegen de agent:

— Die auto zit nog al erg onder de modder, vindt je ook niet, agent nummer 3017?

— Dat ziet een klein kind ook wel.

— Hoe lang is het mooi weer geweest, weet je dat nog?

— Houdt je mij soms voor de gek, kameraad? riep de agent uit. Een week lang is het smoorheet geweest en pas vannacht om een uur of twaalf is het gaan stortregenen.

— Dat heb je goed onthouden. Ik

hoop, dat je ook de toestand van deze wagen zult onthouden, net als ik jouw nummer onthoud.

— Wat betekent dat eigenlijk? vroeg de agent verbaasd.

— Niets, antwoordde Raffles kortaf en hij deed een van de portieren open van de wagen, stapte naar binnen en bekeek bij het licht van zijn zaklantaarn aandachtig de donkere bekleding.

Na tien minuten werd de agent ongeduldig en ging weg, omdat zijn straatdienst hem riep.

Zodra de man uit het gezicht was, vroeg Brand, die geen woord had gezegd:

— Heb je iets bijzonders ontdekt?

— Nee, en ik geloof, dat dat komt door de kleur van de bekleding. Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, Charles, dat deze auto vannacht is gebruikt en toch weten we, dat Poirot met een taxi is thuis gekomen, omstreeks half twee. Dat de wagen ruim een week lang in deze toestand in de garage zou hebben gestaan is natuurlijk te dwaas. En hij is er heel ver mee geweest, als je kijkt naar de koeken en plakken modder, die tot op de motorkap zitten.

— Waarom noemde je zo nadrukkelijk het nummer van de agent?

— Omdat ik de man misschien naderhand als getuige nodig heb, antwoordde Raffles en daarna sloot hij de deuren weer en liep met Brand naar het trottoir terug, toen er net een Peugeot voor het huis stilstond, waar Poirot uitstapte.

Raffles kende de wagen wel, hoe kort hij ook in Parijs was. Het was de auto, die gebruikt mocht worden, door mensen van het politiecorps, die hem toevallig nodig hadden.

Het stadswapen stond op het portier en het kenteken van de politie.

— Wij hebben geluk, Charles, fluisterde Raffles, toen hij Poirot onder de koetspoort door het huis binnen zag gaan.

— Wat doet hij om deze tijd thuis?

— Dat is zeker vreemd genoeg. Hij hoort nu op zijn bureau te zitten. Het zal dan ook wel iets belangrijks zijn, dat hem op dit uur naar zijn woning

terugroept. Vluc hem achterna, voor hij grapjes kan uithalen, of iets kan weg-moffelen.

De portier maakte niet de minste bezwaren om de rechercheur met zijn helper door te laten. Geen ogenblik herkende hij die twee mannen, die hij toch pas een half etmaal geleden gezien had, zo uitstekend was hun vermomming. Zij liepen zo vlug, dat zij de deur op de derde verdieping bereikten, ongeveer gelijk met Poirot, die juist de sleutel in het slot stak.

Hij had juist de deur open, toen hij een geluid achter zich hoorde en snel omkeek.

Hij zag de beide mannen, die hij helemaal niet kende en maakte instinctmatig een beweging, alsof hij de deur weer dicht wilde trekken.

Maar Raffles zei hoffelijk:

— Pardon, mijnheer de commissaris, ik wilde u gaarne even spreken.

Poirot monsterde heel even de beide vreemdelingen. Toen zei hij kortaf:

— Ik heb nu heel weinig tijd. Als het politiezaken betreft, kunt u mij op mijn bureau opzoeken.

— Maar ook wij hebben, helaas, niet zo erg veel tijd, sprak Raffles beminnelijk en de zaak is werkelijk heel belangrijk.

Nog scheen Poirot te aarzelen, maar Raffles keek hem op zo'n vreemde strakke manier aan met zijn staalharde, grijze ogen, dat hij een ongeduldig gebaar maakte en zei:

— Nu, ik heb een paar minuten voor u, maar ik zal u moeten verzoeken, het kort te maken, want ik heb een buitengewoon drukke dag voor mij.

— Dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles hoffelijk. Wij zullen het dan ook niet lang maken, dat belooft ik u.

— Wilt u mij nu niet eerst uw naam zeggen? vroeg Poirot ironisch.

Maar toen hij dat vroeg, stonden zij al in de vestibule en had Brand de gangdeur achter zich gesloten.

— Mijn naam is Brown en deze heer heet laten... wij zeggen Black. Maar u mag het ook omkeren, als u dat wilt. Wij reizen namelijk incognito, ziet u?

Poirot kneep zijn grijsgroene ogen half dicht en beet zich op de lippen. Driftig vroeg hij:

— Maar wie bent u dan? Wat wilt u eigenlijk van mij?

— Dat zult u gauw genoeg zien! antwoordde Raffles koeltjes. Neem aan, dat wij Engelse detectives zijn, die een studiereis maken en bijzonder veel belang stellen in zekere geheimzinnige gevallen. Daar is bijvoorbeeld de moord op de Tijger. Zelden hebben wij kennis gemaakt met zo'n merkwaardig geval. En daarover zouden wij zo graag wat inlichtingen van u hebben.

Het gezicht van Poirot verstrakte heel even tot een marmewit masker, maar hij was een man met stalen zenuwen en hij herstelde zich vrij snel.

— Ik ben bang, dat ik u daarmee niet veel zal kunnen helpen, zei hij schouderophalend. Wij weten hier zelf niets anders van de zaak, dan de dagbladen al gemeld hebben. U hebt zeker de verslagen wel gelezen?

— Dat spreekt vanzelf. Die verslagen zijn erg duidelijk en uitgebreid, maar zij laten tot mijn spijt ruimte over voor twijfel.

— Twijfel? herhaalde Poirot langzaam. Hoe bedoelt u dat?

— Wel, het staat niet helemaal vast, tenminste niet voor mijn vriend hier en voor mij, dat inderdaad die man, hoe noemt u hem ook weer, de Krekel, de dader is geweest. Ik ben de plek van de misdaad eens gaan bekijken en het is mij niet erg duidelijk, hoe het slachtoffer daar verzeild raakte, in die wijk, die zover is van zijn gewone jachtgebied. Ik vind dat erg vreemd, maar bijna nog vreemder is het, dat ook de moordenaar daar was.

Poirot scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en merkte met ijskoude hoffelijkheid op:

— Voor wij verder gaan, u zult er wel niets op tegen hebben, mij uw papieren te laten zien?

— Niet het minste, antwoordde Raffles, de hand in zijn binnenzak stekend en er een portefeuille uithalend, waar onder meer zijn aanstelling in zat als detective van het Centrale Bureau der

Gemeentelijke Londense Politie, kortaf en meer populair, Scotland Yard geheten, zoals hij ook een brevet van piloot bij het Turkse leger, een aanstelling tot chauffeur bij de Koning van Irak en nog andere eigenaardige paperassen had.

Maar daar wist Poirot natuurlijk niets van. Hij bekeek aandachtig het gestempelde en gezegelde papier, gaf het terug, dacht even na, nam Raffles van opzij eens scherp op en... glimlachte.

Maar Raffles had bijzonder scherpe ogen, en de glimlach was hem niet ontgaan. Hij wist van dat ogenblik af, dat hij op zijn hoede zou moeten zijn. En hij nam zich voor, niets aan het toeval over te laten.

Die mijnheer Poirot was een gevaarlijk man, die, als hij in het nauw gedreven werd, zou gaan krabben en bijten.

Het drietal was onder het praten langzaam doorgelopen tot de deur, die Raffles al zo goed kende en die toegang gaf tot de ontvangkamer.

— Wilt u hier een ogenblik wachten, heren, vroeg Poirot beminnelijk. Ik sta direkt tot uw beschikking.

— Liever niet, antwoordde Raffles even beleefd. Ik zou graag tegelijk met u binnen gaan.

Poirot beet op zijn lippen. Hij balde zijn vuisten en zijn ogen kregen een loerende uitdrukking. Hij had dezelfde strakke, zonderlinge blik weer gezien in de ogen, die hem aanstaarden, onverbiddelijke, bevelende, beschuldigende ogen.

Hij wist echt niet welk gevaar hem kon bedreigen en nog veel minder hoe het mogelijk was, dat deze man de brutaliteit had, het hem nu lastig te maken. Hij zei tussen de tanden:

— Zoals u wilt, mijnheer... eh Brown. U zult anders moeten toegeven, dat uw optreden nogal raar is. Ik ben niet gewend, mij in mijn eigen huis de wet te laten voorschrijven.

Hij verhief zijn stem en riep hard:

— Hippolyte!

Hij moest nog eens roepen en toen pas kwam langzaam de bediende aansloffen en Raffles moest glimlachen. Zijn middelste had deze man blijkbaar

sterk aangegrepen, want hij was nog niet helemaal wakker.

Zijn ogen waren dik van slaap en hij mompelde:

— Ik vraag u excuus, mijnheer, ik had u niet gehoord.

Poirot had Raffles scherp in het oog gehouden, toen de bediende kwam aanlopen en nu zei hij terloops tegen de laatste:

— Neem de heren hun overjas en hoeden.

— O welnee, dat is beslist niet nodig, zei Raffles, met een gulle lag. Ons bezoek zal maar heel kort duren. Ga jij maar weer slapen, vriend. Je ziet er uit alsof je het hard nodig hebt. Zeker vannacht een beetje te lang op een bruiloft geweest?

— Het was eigenlijk iets anders, mijnheer. Maar slaap heb ik, dat is zeker.

Poirot had zijn bediende in de gaten gehouden en Raffles wist precies, wat er in hem omging. De schurk wantrouwde hem, hij vermoedde een deel van de waarheid en hij had verwacht, dat de bediende, die hem natuurlijk alles had verteld, wat er de avond tevoren met hem gebeurd was, hem onmiddellijk zou herkennen.

Zijn stem had iets van haar zekerheid verloren, toen hij beval:

— Ga dan maar weg. Maar, ga het huis niet uit, voor ik het je zeg, ik heb waarschijnlijk een boodschap voor je.

Hippolyte slofte weer weg, Poirot opende de deur van de kamer en liep met vlugge passen dadelijk naar zijn werkkamer door, maar de twee mannen volgden hem op de voet.

Raffles stootte Brand onder het lopen aan, en gaf hem een knipoogje, waarna hij strak naar het schrijfbureau keek.

Toen zei hij hardop:

— Mijnheer Poirot, een ogenblik. U moet eens goed naar mij luisteren.

— Wat wilt u? vroeg hij grof.

— Dank u, het hoeft al niet meer, antwoordde Raffles glimlachend.

— U schijnt mij voor de gek te willen houden, mijnheer, begon Poirot

langzaam. Maar ik wil u zeggen, dat dat in sommige gevallen gevaarlijk kan zijn. Moet ik hier nog aan toevoegen, dat ik geen woord geloof van uw verhaal en van de motieven, die u mij hebt opgenoemd?

— En toch brengt geen ander motief dan de moord op de Tijger mij hier, mijnheer Poirot zei Raffles koud.

De blikken van de beide mannen kruisten elkaar als stalen degens. Plotseeling scheen Poirot erg kalm te worden. Hij liep naar zijn bureau, ging er achter zitten, strekte zijn benen uit, trok een lade een beetje open en vroeg toen met voorgewende jovialiteit:

— En steekt u nu maar eens van wal mijn waarde heer... wat drommel, dat ik die naam telkens vergeet... mijnheer Brown. Wat wilt u van mij weten?

— Wel, in de eerste plaats de reden, waarom u Lilas Montanez hebt doodgeschoten en verder waar u al het geld bewaart, dat uw samenwerking met zekere bendeleiders u opbracht.

De lade vloog wijd open en Poirot hield zijn grote cowboyrevolver in de rechterhand. Tegelijkertijd greep hij met de linker de telefoon.

— Ik zal je laten zien, wie ik ben, mijnheer Brown, of Green, of Black zei hij hees. Geen stap, of je bent er geweest.

Hij wachtte op de zoemtoon in de telefoon, maar hij wachtte vergeefs.

Raffles keek hem met een soort spottend medelijden aan en zei:

— Daarom riep ik u straks zo hard bij de naam, mijnheer Poirot. Toen u zich naar mij omdraalde sneed mijn brave vriend Black het snoer door. En voor uw revolver ben ik niet bang. U kunt maar op één persoon tegelijk schieten en mijn collega heeft u al onder schot.

Poirot keek snel opzij en zag, dat zijn gevaarlijke bezoeker gelijk had. De ander stond al met een browning in de hand op geen meter afstand van hem af.

— Leg die revolver weg! beval Raffles kortaf. Vlug wat, want het is ernst. De browning was vlak bij het hoofd.

van Poirot. Hij legde de revolver neer. Raffles pakte hem op, trok het magazijn eruit en zei:

— Er zitten nog vijf scherpe patronen in. Je eerste schot is dus raak geweest. Want je weet evengoed als ik, dat de kogel van de zesde patroon dwars door het lichaam van de Tijger is gegaan. Je hebt hem hier neergeschoten, denk ik en met je eigen auto en de hulp van Flou naar het goederenstation

gebracht. Je weet verder heel goed, dat de kogels uit een oude Bulldog van de Krekel zulke wonden niet kunnen maken. Wat heb je daarop te zeggen?

Poirot leunde achterover in zijn stoel. Hij keek de spreker strak aan, trok toen langzaam een ander lade van zijn bureau open, nam er een ijzeren kistje uit, zette dit voor zich en vroeg alleen maar:

— Hoeveel?

HOOFDSTUK VI.

DE KAARTEN WORDEN GESCHUD

Raffles gaf niet direkt antwoord, maar keek vol minachting en met een soort wetenschappelijke nieuwsgierigheid neer op die man, die was aangesteld om de burgers van zijn stad te beschermen en die hen, inplaats van dat te doen, hielp bestellen en plunderen. Hij wist dat het in de Verenigde Staten iets heel gewoons was, waar men rekening mee hield, maar in een Europese stad was het nog maar heel weinig voorgekomen.

Toen zei hij langzaam:

— Wij zullen dit voorlopig laten rusten, Poirot. Je kunt er wel zeker van zijn, dat ik alles van je zal inpikken, wat ik maar krijgen kan.

— Dat had ik kunnen verwachten, John Raffles.

— Zo, zo, je hebt mij herkend?

— Herkend is het woord niet. Maar ik heb al gauw begrepen, dat alleen John Raffles tot zo iets in staat was. Overigens, je aanwezigheid in Parijs was al gesignaleerd. Na dat grapje in Monte Carlo werden wij hier gewaarschuwd, dat je wel snel zou komen opdagen.

— Dat pleit voor het inzicht van uw politie, zei Raffles waarderend.

— Mijn bediende heeft mij natuurlijk alles van gisteravond verteld.

— Maar dat gebeurde pas laat in de nacht!

— Ja, nadat ik Lilas moest neerschieten! Hij bedreigde mij en ik stond in mijn recht. Je hebt me gisternacht gevolgd?

— Ja, heel lang. Ik heb je in de Odeon gezien, met Flou, en ik heb je hier zien binnen gaan. Ik had van tevoren je huis doorzocht overdag en ik moest de brave Hippolyte wel naar het land

der dromen sturen, want hij was lastig.

— En, heb je nog iets ontdekt?

— Alles, antwoordde Raffles simpel.

Poirot probeerde de beweging te onderdrukken, maar hij kon er niets aan doen, dat zijn blikken automatisch naar het zilveren boeddhabeeld werden getrokken.

Raffles glimlachte en zei:

— Ja, daar zit het bewijs in! Het spijt mij nu, dat ik gister nacht niet wat langer gebleven ben, want dan zou ik zeker de Tijger wel gezien hebben, toen hij hier binnen sloop en ik had kunnen voorkomen dat hij werd vermoord.

— Niets zou mij hebben kunnen tegenhouden, zei Poirot woest. Ik zeg je nog eens, dat ik in mijn recht stond, want hij bedreigde mij.

— Daar zullen wij geen ruzie over maken, antwoordde Raffles schouderophalend. Hij is dood en kan zich niet verdedigen. Misschien heb je op dit punt gelijk, maar je schurkachtigheid moet toch wel enorm groot zijn, dat je een onschuldige hebt laten oppakken, om je eigen huid te redden, want je was natuurlijk bang voor het volgende onderzoek... en je kon meteen Ceinturon opzij schuiven, want ook hij had een oogje op je vriendin. Zo sloeg je twee vliegen in een klap.

— Kom, Raffles, laten wij nu niet gaan moraliseren en terzake komen. Het is je natuurlijk alleen om geld te doen.

— Niet alleen daarom, zei Raffles langzaam. Je kent mij slecht. Natuurlijk zal ik je al je geld meenemen, maar je zult wel inzien, dat je er daarmee wel wat al te goedkoop zal afkomen. Je bent een doortrapte fielt en een groot

gevaar voor de stad, die aan jouw hoede is toevertrouwd. Je wilt dus zo goed zijn binnen een uur, nadat ik ben vertrokken je bij je onmiddellijke chef te melden en hem alles haarfijn te vertellen.

Poirot viel weer achterover in zijn stoel en sloot de ogen.

— Laat mij even nadenken, zei hij met zwakke stem.

Raffles wendde zich af, zonder iets te antwoorden.

Wel vijf minuten bleef Poirot zo met gesloten ogen zitten en nu en dan liep er een trilling over zijn gezicht, een zenuwachtige rilling.

Eindelijk sloeg hij de ogen weer op en vestigde ze, met een uitdrukking van onderworpenheid op zijn vreemde bezoeker.

Zijn stem beefde een beetje, toen hij erg langzaam zei:

— Dan zal ik mij wel moeten onderwerpen. Ik heb zoëven nagedacht. Ik voel, dat ik er slecht mee heb gedaan, ik ben van plan alles goed te maken. Maar je bent een man van inzicht, die veel heeft beleefd op deze wereld, die het menselijk gemoed door en door kent misschien voel je dus een beetje medelijden met mij. Bedenk dat de verleiding heel groot was en dat ik nog niet zo oud ben. Die vrouw heeft mij ten gronde gericht, daar ben ik zeker van. Als zij er niet geweest was, zou ik altijd mijn plicht zijn blijven doen, daar durf ik op te zweren. Maar zodra ik haar leerde kennen, was het mis met mij. En ik kwam van kwaad tot erger. Weet jij, welke invloed een knappe vrouw kan hebben op een man, Raffles?

— O ja, dat weet ik heel goed, gaf Raffles op bittere toon ten antwoord, maar je had je uit die vloed los moeten maken, Poirot.

— Ik kon niet. Ik ben te zwak geweest. Ik deed alles wat zij wilde en zo ben ik haar medeplichtige geworden.

Een ogenblik bleef het stil in de kamer en toen vroeg Poirot zwak:

— Wat wil je nu, dat ik doe, John Raffles?

— Dat heb ik je al gezegd. Je geeft me eerst al het geld, dat je hebt gesto-

len en verder als straf voor je zwakheid ga je je aanmelden bij de hoofdcommissaris.

— En veronderstel eens, dat ik dat laatste weigerde?

— Dat zou heel onverstandig van je zijn, want er bestaat nog zoiets als publiciteit, Poirot.

— Denk je, dat je bewijzen zou kunnen aanvoeren?

— Meer dan voldoende. Daar zal die zilveren boeddha wel voor zorgen.

Poirot kneep de lippen stijf op elkaar en wierp Raffles een sombere blik vol haat toe.

Maar dadelijk daarna werd zijn gezicht weer onderworpen en een en al nederigheid.

— Dan zal er niets anders overblijven dan mij te schikken, zei hij met een diepe zucht. Ik voel nu zelf wel, dat ik alleen op deze manier het verleden kan goedmaken. Hier, neem deze portefeuille en dit kistje en daar staat de brandkast.

Raffles keek Poirot scherp aan. Er was iets in het gezicht van de man, dat hem niet aanstond. Hij zei tegen Brand:

— Ga vlak naast hem staan en verlies hem geen seconde uit het oog. Ik vertrouw hem niet. Zodra hij ook maar een vinger verroert, maak je van je wapen gebruik.

Brand deed wat hem gezegd werd en drukte de loop van zijn browning tussen de ribben van de schurk.

Raffles ging naar het boeddha-beeldje, deed het deurtje open en nam er alle papieren uit die erin zaten.

Vervolgens nam hij de portefeuille van het bureau, onderzocht de inhoud en stak hem bij zich.

— De sleutel van het kistje! beval hij kortaf.

Poirot stak zijn hand al naar de lade uit, maar Raffles ging haastig verder:

— Blijf zitten! Hou je handen op hun plaats! Ik zal hem zelf wel pakken!

Raffles liep om de tafel, trok de lade open, vond het sleuteltje, opende daarmee het ijzeren kistje en bekeek tevreden de inhoud.

Vervolgens wijdde hij al zijn aandacht aan de brandkast. Het was een

klein meubel met een letterslot.

— De combinatie! beval Raffles.

Poirot noemde met een zwakke stem het getal, Raffles verzette de schijf en maakte met de sleutel, die hij gevonden had, behoedzaam de kast open.

Hij wantrouwde de eigenaar en het was nog niet eens zo lang geleden, dat de inhoud van een brandkast, een aantal giftige cobra's, bijna een einde had gemaakt aan zijn leven.

Maar er gebeurde niets bijzonders en Raffles vond nog een heel aanzienlijk bedrag aan bankpapier, bijna uitsluitend biljetten van tienduizend francs die hij bij zich stak.

Hij kwam vlak voor Poirot staan en zei:

— Ik geloof niet, Poirot, dat wij verder nog iets te bespreken hebben. Het wordt tijd om afscheid van je te nemen, ik hoop voorgoed. Ik vertrouw er op, dat je niet zo dom zult zijn alarm te slaan, want dat zou je de zaak slechts verergeren. Dus niet het raam openen en om hulp roepen, of de bureu op ons afsturen. Zulke grapjes zouden bij mij in slechte aarde vallen.

Poirot gaf helemaal geen antwoord.

Hij keek Raffles alleen even aan, van onder de zware wenkbrouwen en haalde de schouders op. Raffles had de tas gesloten, waarin hij de buit verzameld had en gaf ze nu aan Brand. Hij liep naar de deur en luisterde. Toen opende hij ze plotseling, maar er was niets te zien of te horen.

Langzaam draaide hij het hoofd naar Poirot om, die roerloos in zijn stoel zat en wiens vingertoppen alleen bewogen, toen zij zenuwachtig tikten op het tafelblad.

— Het is vreemd, maar je maakt op het ogenblik een hele onaangename indruk op mij, zei Raffles langzaam. Er is iets gluiperigs aan je. Ik kan mij echter niet voorstellen, wat jij me nu in de weg zou kunnen leggen, want ik kan mij moeilijk voorstellen, dat er geheime hoeken, valluiken en andere romantische bijzonderheden zijn. Je zwijgt nog altijd? Nu, vaarwel dan, Poirot. Kom, Charles, wij zullen die schurk aan zijn overpeinzingen overlaten! Haal

de sleutel uit het slot en doe de deur dicht. Ik vertrouw hem nog steeds niet.

Brand gehoorzaamde, nam de sleutel uit het slot, stak er die aan de kant van de ontvangkamer weer in en draaide hem om.

Raffles bukte zich vlug, nam de sleutel uit het slot en keek door het sleutelgat.

Poirot zat nog steeds voor zijn bureau, precies in dezelfde houding, met een eigenaardige glimlach op zijn gezicht en voortdurend trommelend met zijn vingers op het bureaublad.

Hij richtte zich langzaam op, schudde zijn hoofd en zei fluisterend:

— Hij bevalt mij niet. En toch vraag ik me af, wat ons in dit huis zou kunnen overkomen.

— Zouden er toevallig medeplechtigen zijn geweest?

— Dat is mogelijk, maar op welke manier had hij die dan kunnen waarschuwen. Hij wist beslist niets van ons bezoek, wij hebben hem verrast, wij zijn tegelijk met hem naar binnen gegaan.

— Dat is zo, de telefoon was niet te gebruiken en zijn handen zijn voortdurend boven het bureau geweest.

Raffles bukte zich nogmaals en keek door het sleutelgat.

Poirot was opgestaan en liep zacht fluitend, met zijn handen in zijn zakken naar het raam en keek naar buiten, dan eens naar de lucht, dan naar de straat.

— Kom Charles! zei Raffles ongeduldig. Wij zijn een paar gekken, door onze tijd te verknoeien met zulke onzin. Je hebt de tas? Vooruit dan!

Zij liepen door de ontvangkamer en stonden daarna op het portaal.

Er was niemand te zien en zij begonnen de brede hoofdtrap af te dalen.

Zij liepen heel zacht en heel vlug, maar er was totaal niets verdachts te zien of te horen, dat buiten de gewone geluiden in zo'n groot huis viel, het dichtslaan van een deur, het lachen van een kind, het zenuwachtig geschreeuw van een vrouw, die in de keuken haar dienstbode onder handen nam.

Toen zij onder de koetspoort door-

liepen, keken zij elkaar glimlachend aan.

Het gevaar was nu wel geweken!

Juist toen zij het trottoir bereikten, voelde Raffles evenals Brand een plotselinge druk in hun rug en een zachte stem zei nadrukkelijk en dreigend:

— Stap in die auto, die blauwe daar! Geen verzet of jullie zijn er geweest!

Er was iets in de klank van de stem, die de beide vrienden waarschuwde, dat de spreker inderdaad zou doen wat hij zei.

En wat in Parijs bijna niet voor te stellen was, maar in Chicago herhaaldelijk voorkomt, zelfs meermalen per dag, op klaarlichte dag liepen twee mannen vlug in een vrij drukke straat dwars over het trottoir in de richting van een wachtende auto, waarvan de portieren al open stonden, met twee kerels vlak achter zich, die hun brownings in hun lendenen gedrukt hielden, verborgen onder hun overjassen, die ze losjes over het wapen hadden gehangen.

Geen seconde zelfs kwam de gedachte bij de twee mannen op, zich te verzetten, omdat zij wisten, dat zij het volgende ogenblik met een kogel door hun lichaam op het trottoir zouden liggen.

Zij stapten in de auto, waar al een eveneens gewapende kerel zat en de twee anderen stapten ook in.

De portieren werden gesloten, maar nog voor ze dicht waren, vloog de auto al in razende vaart weg.

Raffles had door het portier nog juist even kunnen kijken naar het raam van de derde verdieping.

En daar zag hij duidelijk het gezicht van Poirot, nog altijd met diezelfde, vreemde uitdrukking erop, die vriendelijk scheen te zwaaien.

— Hij is toch slimmer dan wij dachten, Charles, zei Raffles rustig. Hij heeft deze schurken toch nog kunnen waarschuwen en als wij wat beter op zijn voeten gelet hadden, zouden wij ons dit netelige avontuur hebben bespaard. Onder zijn schrijfbureau was zeker een knopje verborgen, waarmee hij morsetekens kon seinen. Het is jammer dat wij een beetje te laat tot deze conclusie zijn gekomen.

— Heel jammer, Raffles, zei een spottende stem naast hem in het Engels. Voor jou en je vriend tenminste. Ik betwijfel sterk of je die nog zult nodig hebben, in dit leven.

HOOFDSTUK VII.

DE LAATSTE TROEVEN

Raffles keek opzij naar de man, die gesproken had. Hij herkende hem niet, maar hij begreep, dat het een Engelsman moest zijn. Waarschijnlijk een lid van een of andere bende. Een kerel met brede roofdierkaken en valse, stekende oogjes.

Hij vroeg rustig:

— Waarom hebben jullie eigenlijk niet dadelijk geschoten?

— Dat mochten we pas in het uiterste geval doen, in verband met het gevaar. En wij hebben onze instructies om jullie levend over te brengen.

— Praat niet zoveel, Jack, gromde een van de anderen in gebrekkig Engels.

— Die dekselse Poirot, zei Raffles. Wie zou dat achter hem gezocht hebben. Nu het spel is verloren, of wij moeten nog ergens een goede troefkaart ontdekken.

— Daar zou ik maar niet op rekenen, Raffles, zei de man, die als Jack was aangesproken. Deze keer is het nu eens ernst.

— Maar waarom laat Poirot ons in leven? Wat verwacht hij?

— Dat gaat je niet aan. Als de tijd daarvoor gekomen is, zul je het wel zien, zei de derde man, die zijn mond nog niet had opengedaan.

Koelbloedig zei Raffles:

— Hij moest wel een heel bepaalde reden hebben, om mij te laten leven, omdat hij moet begrijpen, dat ik hem onmiddellijk zal aanklagen, als ik vrij ben.

— Dat begrijpt hij, Raffles. Maar je komt niet meer vrij, man, zei Jack grimmig. Je zit tegenover drie brownings. Allemaal stikvol geladen!

Raffles zelf zag volkomen in, dat zijn toestand en die van Brand hopeloos was. Zodra zij op de achterbank waren neergedrukt, had men hun eigen wapens afgenomen en de minste verdachte beweging zou dadelijk die drie wapens ratelend en knetterend laten spreken.

Ofschoon Raffles zich niet goed kon voorstellen, waarom men hen niet onmiddellijk had afgemaakt, omdat zij een voortdurend gevaar voor Poirot betekenden, geloofde hij toch wel, de motieven van de schurk te raden. Waarschijnlijk hoopte hij geld of sieraden van Raffles los te krijgen. Hij moest natuurlijk begrijpen, dat de grote avonturier naar Parijs was gekomen om zaken te doen, die waarschijnlijk heel wat hadden opgebracht. Een andere verklaring kon Raffles echt niet vinden.

De portieren vlogen open en Raffles en Brand werden naar buiten geduwd. Opnieuw voelden zij de druk van de stalen brownings in hun lendenen.

Hier zou verzet nog minder zin hebben gehad en de twee mannen schikten zich in hun lot. In de verre omtrek was geen ander huis te zien en de akkers waren al verlaten.

Het was vijf uur in de middag, toen de vervelozige, maar stevige deur van het oude huis achter de beide gevangenen dichtviel.

* * *

Poirot stond nog geruime tijd voor het raam met een gemene grijns op zijn gezicht en bromde iets in zijn keel.

Toen wandelde hij naar zijn bureau terug, blijkbaar erg opgewekt, ging er voor zitten en begon wat brieven te schrijven.

Dit duurde bijna een uur. Toen hij hiermee klaar was, keek hij op zijn horloge en wachtte.

Hij rookte heel wat sigaretten, achterover geleund in zijn stoel en turend naar de zoldering, totdat plotseling de deur openging en Flou binnenkwam.

Zij was blijkbaar heel opgewonden en vroeg:

— De jongens hebben mij gebeld. Heb je hem werkelijk?

— Ja Flou, antwoordde Poirot, met een tevreden uitdrukking. Wij hebben het melkkoetje. En voor het arme dier geslacht wordt zullen wij het eerst leeg melken. Hij moet hier hopen geld hebben, dat is zeker.

— Hij is in het huis van Vougirard, zeggen ze.

— Ja en wij gaan nu naar hem toe.

De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, kwam toen naar hem toe en zei vlug, terwijl zij haar armen om zijn Hals sloeg:

— Emile, luister naar mij. Ik heb een voorgevoel, dat je rijk hier uit is. Het wordt veel te gevaarlijk en veel te veel personen zijn van je geheim op de hoogte. Ik adviseer je nogmaals, verzamel al het geld, dat je maar kunt, neem je ontslag, zeg dat je ziek bent en verdwijn uit Parijs en het liefst ook uit Frankrijk. Waarom zouden wij niet naar Spanje of Italië gaan?

— Nooit! antwoordde Poirot vastberaden. Eerst moet ik met die man afrekenen, die mij hier is komen beledigen, die alle papieren uit het beeld heeft weggeroofd, begrijp je me? Alle bewijzen, die tegen mij kunnen zijn. Ik moet ze terug hebben, het geld, dat hij uit de brandkast nam, mijn portefeuille, alles. En bovendien wat hij zelf heeft. Daarna zal ik hem naar de hel sturen.

— En zijn vriend?

— Die moet ook sterven. Als zij blijven leven, kan ik mij zelf wel een kogel door het hoofd jagen. Zij weten alles en wat zij niet weten, dat zullen zij nog wel ontdekken.

— Beloof mij dan, dat je zult weggaan, als dit plannetje gelukt is, Emile.

— Wij zullen zien, antwoordde de man kortaf. Ben je klaar? Dan gaan

wij er heen. Ik zal zelf rijden.

Hij schoot vlug zijn jas aan, drukte zijn hoed op zijn hoofd, zocht naar een wapen, zonder er een te vinden, want Raffles had zijn grote revolver afgenomen en liep toen snel met de vrouw de trappen af, het huis uit naar de garage.

Hij vloekte wild, toen hij de deur open vond en gromde woedend:

— De hond is hier binnen ook geweest en wist mij alles te vertellen over mijn wagen. Nu, hij zal het mij niet lang meer lastig maken.

Hij reed de auto naar buiten, sloot de deur en toen reed de bemodderde wagen snel de brede boulevard af, race-te door de sombere straten van Vougirard en bereikte de weg, naar de buitenwijken en verder naar het oosten.

Het begon al te schemeren, toen, hij in de verte het vervallen, eenzame boerenhuis zag liggen.

Op ongeveer vijftig meter van het huis remde Poirot af en wilde een auto laten passeren, die ook even achter hem had gereden.

Maar inplaats dat dit gebeurde kreeg zijn wagen een stevige duw, want de andere auto had hem in volle vaart ingehaald en zat er nu al boven op.

Poirot verloor de macht over zijn stuur en de wagen botste tegen een boom.

Voor hij goed en wel begreep wat er gebeurde, stond er een grote, als een Hercules gebouwde kerel naast hem, rukte hem van zijn plaats en fluisterde dreigend:

— Als je één kik geeft, jij kleine krates, dan sla ik je hersens in.

Flou was doodsbлек geworden en staarde met ogen, die flikkerden van haat, naar die zo plotseling opdagende vijand.

Zij twijfelde er geen seconde aan, of het moest een helper zijn van de geduchte avonturier.

Haar vingers gleden naar haar handtas, maar de stem van James Henderson klonk al dreigend:

— Blijf met je vingers van die tas, juffie, want ik ben niet in een beste stemming. Geef hier dat ding!

De nog half door de aanrijding ver-
sufte Poirot met de rechterhand vast-
houdend, greep hij haar tas en beval
grimmig:

— Blijf hier zitten en verroer je niet,
of ik sta niet voor me zelf in. Denk er
aan, dat ik zelf nog gemakkelijk kan
raken, al ben ik vlak bij het huis.

Toen smeet Henderson Poirot als
een zak over zijn schouder en liep vlug
op het huis toe.

Zonder zich te bedenken, trok hij aan
de bel. Toen ging hij opzij staan, zodat
men hem niet direkt zou zien.

Nauwelijks hoorde hij de deur open
gaan, of hij kwam snel te voorschijn,
zette zijn zware voet tussen de kier en
duwde de deur open, Poirot als een
schild voor zich uithoudend.

De man, die daar in de schemerige
gang stond, liet een soort gebrul horen
en greep naar zijn revolver, maar de
enorme vuist van de reus kwam met
ontzettende kracht op zijn hoofd neer
en zonder een schreeuw te geven, zakte
hij in elkaar.

De voordeur met de voet achter zich
dichtslaande met de doodsbleke Poirot
nog altijd voor zich uit, die in zijn ont-
zaglijke vuisten niet zwaarder woog
dan een kind, liep Henderson verder,
razend van woede, misschien niet erg
voorzichtig, maar vastbesloten om het
uiterste te doen, om zijn meester en
mijnheer Brand te redden, die hij had
zien ontvoeren, zonder de tijd te vin-
den, tussen beiden te kunnen komen.

Hij had echter begrepen, dat Poirot
hier achter zat en dat men Raffles ze-
ker wel dadelijk gedood zou hebben, des-
noods in de auto, als het niet het plan
van de schurkachtige commissaris was
geweest nog een onderhoud met zijn
slachtoffer te hebben.

Vanuit de verte had hij gezien, hoe
de beide mannen het huis werden bin-
nen gebracht en toen had hij geduldig
gewacht, verborgen in het dichte struik-
gewas in een zijweg, tot de Citroën
van Poirot zou komen opdagen.

Binnen brandde hier en daar al licht
en waar hij licht zag, trapte Henderson
met zijn zware laarzen, een deur open
met de zachtmoedigheid en de voorzich-

tigheid van een dol geworden stier.

De tweede deur, die krakend open
vloog was de goede al.

Daar waren vier mannen en twee
daarvan waren gewapend; zij vlogen
op, met hun brownings op de deur ge-
richt.

Maar de stem van Henderson bul-
derde:

— Als jullie schieten, schurken, dan
schiet je in de eerste plaats je baas
aan flarden! Hij bedekt me wel niet
helemaal, maar je kunt hem toch moe-
lijk missen.

— Niet schieten, niet schieten! huilde
Poirot, krimpnd van angst en doods-
bleek. Gooi je wapens weg, we hebben
de strijd verloren.

Toch probeerde een van de bandie-
ten nog langs de commissaris heen, op
het veel bredere lichaam van Henderson
te vuren en hij raakte de reus inder-
daad licht aan de heup.

Maar voor hij die poging had kunnen
herhalen, voelde hij van achteren zijn
beide armen grijpen, hij werd als een
vaartje opgelicht en hij kwam in een
hoek terecht, zonder zijn wapen, dat
Raffles hem uit zijn hand gerukt had.

Maar op dat ogenblik scheen de kans
toch nog te zullen keren, want plotse-
ling riep een scherpe vrouwenstem:

— Laat Poirot los, of ik schiet je
dwars door je grote lichaam!

Flou was op de drempel verschenen,
bleek maar vastberaden. Waarschijnlijk
was zij door een raam of door een zij-
deur binnen gekomen en had de brow-
ning van de zwaargewonde bandiet afge-
nomen, die zij nu in de rug van Hen-
derson drukte.

Maar op het ogenblik, dat de reus
grommend en vloekend, Poirot wilde los-
laten, knalde een schot.

Flou gaf een kreet van pijn en klet-
terend viel het zware wapen uit haar
kleine hand.

Raffles was bliksemsnel naar de muur
geleden, waarin de deur was en had
haar pols geraakt.

Zodra zij het wapen liet vallen, was
hij bij haar, trok haar de kamer in en
zei op harde toon:

— Ik had je ook dood kunnen schie-

ten, kleine feeks! En houd je nu rustig, want ik heb niet veel zin om hier nog meer tijd te verknoeien. Heb je een auto, James?

— Ja mylord.

— Bruikbaar?

— Puik in orde.

— Is deze schurk met een wagen gekomen?

— Ja, maar die is niet veel meer waard. Hij is tegen een boom gereden en de vooras is totaal ontzet. Er is geen sprake van dat hij er mee rijden kan.

— Goed zo, Charles, bind die kerel daar, die wil wegsluipen, en schiet maar gerust, als hij tegenspartelt.

Maar daar dacht de bandiet niet aan, toen hij zag dat de troeven werkelijk in handen van Raffles waren.

Hij liet zich kalm op een stoel vastbinden en toen dit gebeurd was, zei Raffles:

— Laat die man nu maar los, James. Hij is geen half mens meer. Charles, de tas met haar kostbare inhoud. Neem die weer onder je hoede. Monsieur Poirot, ik neem nu opnieuw afscheid van je, maar nu onder heel wat gunstiger omstandigheden, tenminste voor mij. Ik herhaal wat ik een paar uur geleden in

je kamer tegen je zei: de tijd voor een straf is aangebroken. Bedenk dat je praktisch geen kans hebt, om aan je noodlot te ontkomen. De bewijzen voor je schuld zitten in deze tas, schurk. Vaarwel.

Poirot zonk machteloos in een stoel neer, terwijl de vrouw kreunend rondliep.

Op de drempel zei Raffles nog eens:

— Zorg voor haar, lafaard! En denk aan mijn woorden!

* * *

Maar Poirot probeerde de dans toch nog te ontspringen. Nog diezelfde avond schraapte hij alles bij elkaar aan geld en kostbaarheden, wat hij maar kon en vluchtte alleen over de Franse grens naar Italië.

En toch ontkwam hij zijn noodlot niet.

Want een half jaar later, net toen hij weer rustig begon adem te halen, trof hem in Rome, bij de uitgang van een bekende nachtclub, een kogel uit de revolver van de Krekel midden in het hart.

De Fransman had zich gewroken voor de roof van de vrouw, waar hij van hield.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Pindarus en Pompadour

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :